

การประกาศใช้พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พุทธศักราช 2547 เมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2547 มีผลเป็นการแบ่งอำนาจในการบริหารงานซึ่งรวมถึงการบริหารงานบุคคลให้เป็นอำนาจของผู้บัญชาการในกิจการของแต่ละกองบัญชาการ นอกจากนี้โดยบทบัญญัติตามหมวด 5 ว่าด้วยวินัยและการรักษาวินัย ยังกำหนดให้ผู้มีอำนาจสั่งดำเนินการทางวินัยและสั่งลงโทษทางวินัยข้าราชการตำรวจ ได้แก่ ผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 72 ซึ่งนอกจากผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดของสำนักงานตำรวจแห่งชาติแล้ว ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจในกระบวนการทางวินัยในลำดับรองลงมา คือ ผู้บัญชาการ และ ผู้บังคับการ พระราชบัญญัติดังกล่าว มีวัตถุประสงค์ให้การดำเนินการทางวินัยข้าราชการตำรวจมีขั้นตอนที่สั้นลง แต่ให้มีระบบควบคุมตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของการดำเนินการ โดยผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งเหนือผู้ริเริ่มดำเนินการทางวินัย และผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ในฐานะผู้บังคับบัญชาสูงสุดตามหลักอำนาจบังคับบัญชาของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ยังคงมีอำนาจหน้าที่ในการควบคุมตรวจสอบ ในขั้นตอนสุดท้าย ตามที่กฎหมายกำหนด

เฉพาะการดำเนินการทางวินัยข้าราชการตำรวจ การแบ่งอำนาจหน้าที่ให้แก่ผู้บังคับบัญชาในกระบวนการทางวินัยเช่นนี้ จึงรวมถึง อำนาจสั่งลงโทษทางวินัย แก่

ข้าราชการตำรวจได้เต็มอำนาจของตนเอง ปัญหาในการลงโทษทางวินัยที่เกิดขึ้นในชั้นแรกก็คือ ความแตกต่างกันในมาตรฐานการลงโทษ ซึ่งโดยหลักแห่งความเสมอภาคต่อหน้ากฎหมาย บุคคลย่อมได้รับการปฏิบัติอย่างเดียวกันในการกระทำที่มีข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญเหมือนกัน และบุคคลย่อมได้รับการปฏิบัติที่แตกต่างกันไป ในการกระทำที่มีข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญแตกต่างกัน ปัจจัยที่เป็นสาเหตุของปัญหาดังกล่าวนี้ก็คือ การกระทำความคิดวินัยที่มีข้อกล่าวหา อย่างเดียวกันนั้น แต่ข้อเท็จจริงเฉพาะเรื่องอาจจะมีข้อแตกต่างกัน ทั้งความแตกต่างในข้อเท็จจริงของการกระทำ และความแตกต่างของภารกิจของบุคคลที่ถูกกล่าวหา การลงโทษทางวินัยย่อมผูกพันอยู่กับข้อเท็จจริงเหล่านี้เช่นเดียวกับข้อกฎหมายทั่วไป ปัจจัยดังกล่าวจึงจำเป็นที่ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจลงโทษ ต้องใช้อำนาจดุลพินิจ ให้เหมาะสมกับแต่ละเรื่อง แต่อำนาจดุลพินิจนั้นมีใช้อำนาจตามอำเภอใจที่เมื่อผู้ใด มีอำนาจนี้แล้วจะใช้อำนาจนี้ไปอย่างไรก็ได้ อำนาจดุลพินิจมีกฎเกณฑ์ทางกฎหมายซึ่งมุ่งประสงค์เพื่อประสิทธิประสาทความเป็นธรรมแก่กรณีอำนาจดุลพินิจ เป็นความจำเป็น และการลงโทษทางวินัย แม้จะมีกระบวนการที่ต้องดำเนินการตามกฎหมาย แต่ในขั้นตอนสุดท้ายก็ต้องอยู่ที่อรรถวินิจฉันส่วนบุคคลของผู้บังคับบัญชาในการใช้อำนาจดุลพินิจตัดสินใจสั่งลงโทษ ซึ่งอรรถวินิจฉันส่วนบุคคลย่อมจะแตกต่างกันไปได้ตามพื้นฐานประสบการณ์และทัศนคติของแต่ละบุคคล ทำให้สิทธิหน้าที่ตามกฎหมายของข้าราชการตำรวจผู้ถูกดำเนินการทางวินัย ได้รับผลที่แตกต่างไม่เป็นมาตรฐานเดียวกัน ดังนั้น จึงนับเป็นความสำคัญอย่างยิ่งที่จะต้องมีการควบคุมตรวจสอบการใช้อำนาจดุลพินิจในการสั่งลงโทษทางวินัยข้าราชการตำรวจ เพื่อให้เกิดความถูกต้อง ชอบด้วยกฎหมาย เหมาะสมแก่กรณีและเป็นธรรม

The proclamation of the National Police Act on 14 February 2004, has resulted in the division of management, including personnel management, which falls under the power of the commander controlling the affairs of each command. Moreover, the provisions contained in Chapter 5 regarding discipline and the maintenance of discipline stipulate that the responsibility for initiating disciplinary proceedings and imposing disciplinary punishment on police officers should fall to their superiors, according to Section 72. Besides the Commissioner of Police, who is the highest-ranking officer in the Office of the National Police, other officers under him that are responsible for disciplinary matters are police commanders and inspectors. The above-mentioned Act aims at shortening the process of disciplinary proceedings by implementing a system to control and inspect the correctness and appropriateness of the proceedings. The superior directly above

the one who initiated the disciplinary action and the Commissioner of Police, in his capacity as supreme commander of the Royal Thai Police, according to the chain of command in the Office of the National Police, can still retain their power and exercise their duty with regard to control and inspection at the final stage of the proceedings as defined by law.

Particularly when taking disciplinary action against police officers, the division of power and the duties entrusted to the commander in the disciplinary process includes the power to impose disciplinary punishment to the fullest extent of his authority. The first problem that arises regarding disciplinary punishment involves differences in the standard of punishment. According to the principle of equality before the law, all individuals shall receive similar treatment regarding actions where the facts are essentially the same, and differently where the facts are essentially different. The issue that is the root cause of such problems is that disciplinary wrong-doing based on similar charges may entail differences in the factual aspects of particular cases, both in terms of differences regarding the fact of the action and differences regarding the task undertaken by the alleged perpetrator. Disciplinary punishment depends on the strength of these facts as well as on general legal points. Such factors need special consideration by commanders with the power to impose punishment, making sure that it is appropriate to each particular case. The power to prudently consider is not the power to be used as you like. Discretionary powers are regulated by law with the purpose of ensuring that justice is done in each particular case. Discretionary power are a necessity. Disciplinary punishment, though entailing legal action, in the end will have to

rely on the discretion of the commander in terms of exercising his own judgment in the imposition of the appropriate punishment. In making a judgment, such discretion may differ depending on the experience and attitude of each individual. Thus there are discrepancies in the results of actions performed by policemen. It is necessary, therefore, that there be mechanisms in place regarding the control and inspection of discretionary powers relating to the imposition of disciplinary punishment on policemen in order to ensure the correct handling of the situation, accuracy in adhering to the spirit of the law, and in a way that is appropriate and fair according to the case at hand.